

fyrstu ferð hefur fingið gott pláss. Tónleikur, eg ekki ætlaði latað sleppa framvið úttan viðari.

Enn var ekki tann stóra fólkamengdin samlad, og veðrið var sera óstöðugt. So tað fjälgaði at hoyra hesi «bygðafrellini» syngja og spæla i kuldunum.

«Áarósabólkurin» var fyrsta hœðdarpunktíð á konsertini. Ein blandingur av goðum utlenskum tilfari og heimagjörðum eisini. Sangurin hjá Mariu Guttesen var ein frágð at hoyra, og somuleiðis kór-sangurin aftanfýri. Swingaði væl, og ljóðið uteftir var reiðiliga kmið fýri seg. Ein vøkur útgáva av Lennon'sa «Imagine» setti punktum fýri eini sera væleydnaðari luttøku frá utisetabólkinum, sum vit vonandi hoyra meira til á heimligu klettunum. Jazzfestivalurin var møguliga eitt hugskot?

Síðani stóðu «Prikkar» i eldinum — ein eftirhondini umtøktur dansibólkur i hœvudsstaðnum. Og neyv-an úttan grund — goðir tór eikarar frá enda i annan, eins og Malan við bleytu røddini kann hug-taka mangt veikt oyra. «Level 42»-lagið eydnað-ist sera væl hjá Suna og øllum bólkinum — Arnold hevði úr at gera her á bassinum, og sum vant spældi hann «bara feitt». Goðar rútmur, væl spælt — men eg saknaði origi-nálonleik frá prikkunum á einum slikum tiltaki.

Men tað fingi vit so frá teimum næstu, tá «Springs» traðkaðu fram. Tey eru just útkomin við bandinum «Hey breyð», og spæla upp á ein einklan og festligan tóna. Hesin eggjar áhoyrarunum at vera við og lyftir mangan lagið uppeftir. Og so hoyrdu vit eisini Hanus i sanginum við tí heilt greiða boðskapinum:

«Nyt hýt». Ju, so er — men sjálvur helt eg, at Eric Clapton-lagið «Lay down Sally» var tann besta framfærslan hjá springarunum.

Tað var nú biðað i spenningi eftir at næsti bólkur skuldi byrja. Fólk bardust við kulda, regn og onkur við hvønn annan. Men lagið var gott og tað streymaði til vøllin — og feroyingum líkt, var neyv-an eitt einasta edrúligt menniskja i mengdini.

Og so stóðu «Elin og Kári» á pallinum við fullum útblásti. Sjálvt kór-damur. Eitt ár er liðið síð-an bandið hjá teimum «Nalja» kom út — eitt sera gott handverk i allar mät-ar — so nógv var at liva upp til. Men framfærslan var fin, gott liv og goð uppraðkan á pallinum. Tað var mikið stuttligt at hoyra sangirnar live fyrstu ferð. Fólk hugnaði sær i øllum fœrum óført, og eg gleði meg at hoyra meira til hesi bæði fráluku tónaskaldini framtíðir.

Næsata innskotíð var heldur óðrvisi frá øllum hinum. «Ronnie, Liv og Arnbjørn» framfœru meira lættan fólkátónleik, sum syntist at drukna nakað i mun til stóru ljóð-myndina hjá hinum bólku-num. Tað skal drívi til slíkt — og tað hava tey eisini — men i so stórum rammum, skal nógv til at fanga áhoyrarfjöldina við so fáum instrumentum.

«Desmond and the Two Toes» legdu út við vøkrum flótandi Fairground Attraction tónleiki. Astrid Mac Dona'l'i sang og tulkaði her hendan stílin so einastandandi væl, at tað hoyrdist sum tað kom heilt frá innatu hjartarotunum av. Flott undirspæl gjørdi hesa lot-una til næsta hæddar-punktíð á konsertini.

Eisini tann harðari rock-urin við Rúnu i front sat

væl, soleiðis at ein stóð eftir við einum klárum ynski at hoyra meira til henda nýggja bólkin.

Nú kom vend i konsert-ina. Rockur stóð á skránni. Og tað var «Kon-trast» sum langaði stílin út, við goðum reinum rocki. Hesir garparnar hava mangan øst stóra fólkamogdir up, og gjørdi tað eisini úti á Lærara-skulavøllinum. Goð og fri uppraðkan á pallinum, við Edmundi fremst og bassistinum beint i hølunum, fekk allan vøllin upp at swinga. Tó má sigast, at stemningurin var frammanfýri tað meira perfekta spælið, eftirsom tað er torført at flippa heilt út og spæla sera væl samstundis.

«Føstufressarnir» leggja harafturimoti meiri áherðslu á spælið, og lata síðani alt flippið yvir á sangaran. Tað skuldi jú verið goð avtala. Legði hetta kvøldið serliga

merki til guitarvirtuosin Leiv Thomsen, sum við eini blanding av jazz og rocki kláraði seg einastandandi væl. Terji hevði truplar sangir at syngja, men megnaði tað tó sera væl. Teir kundu verið sett-ir nakað niður, úttan at

tað bleiv verri av tí, trúgvi eg.

Ein bólkur síð stórum møguleikum i framtíðini — eitt band er nokk á veg — so vit eru spent at hoyra meir til fressarnar.

Og stílin helt fram við rock-bólkinum «Drøn» i focus. Sera ambitiøsar sangir á skránni, so sum «Sledge Hammers», «Money» og «Major Tom» vísa, at hesir knassarnir ætla nakað við tónleikinum. Rútmugruppunar swing-aðu væl, og aftur her var tað guitaristurin i stóð seg gott. Sangarin, Birgir er altíð fullur av livi og spælihugi á pallinum, soleiðis at tað var frágð at hoyra hendan bólkin framfœra teir sangirnar, sum hini ikki tora at spæla. Sigmund á saxofonini fall flott inn i tónleikin hjá drønarunum, og kláraði seg væl.

Eg biðaði alla konsert-ina eftir at hoyra «Ab-surdy Fair». Hesin bólkur er goður og gamal, og hevur sett síni spor i føroyskum rocktónleiki. Eg helt tað ljóðaði gott og bleiv enn einaferð hugtakin av spælinum hjá Maggi.

Annars swingaði væl, so at hugnaligt var at hoyra hesar gomlu sangirnar aft-ur.

Eg skuldi spæla sjálvur seinni og noyddist heim eftir egnum ljóðfœri. Tí hoyrði eg «Rock Wool» heilt niðri i býnum, so tor-ført var at fylgja við. Tos-aði við ein dana aftaná, ið helt, at tónleikurin var væl spældur, men sangur-in kundi verið meira friu. Men ikki veit eg.

Hoast klókkan var langt yvir miðnætt, vóru nógv fólk enn stódd framman fýri pallin, til tess at fáa teir síðu tónar-nar við Rasmus var sjálv-sagt konferensier og sum vant i essinum, undirhelt og sang og helt liv i økk-um øllum.

Og so var tíin komin til «Devon». Ein sjáldsamur føroyskur rock-bólkur, sum eisini arbeiðir i studio. Eitt band er tað blivið til, og sera gott eis-ini, nú er tað næsta á veg. Hetta kvøldið gekk gott hjá «Devon». Teir spældu gamlan og nýggjan tón-leik, og alla tíðina i tí eyð-

